

'Fracassart'

Un antitractat de l'art

No podia ser ningú més que Carles Hac Mor, autor de la *Despintura del jo*, únic titular reconegut del textualisme literari a Catalunya, i amb nombroses incursions en el món performàntic de les arts visuals, amén de ser l'autor i l'instigador de nombrosos manifestos i escriba d'uns quants escrits de l'històric moviment de l'art conceptual a Catalunya, en concret del Grup de Treball. Hac Mor es manifesta de nou amb el text *Fracassart: De la no-mort de l'art*, publicat pel Museu de Granollers, que acull la posada en escena del manifest amb fotografies de Vicenç Viaplana creades *ad hoc*.

Nihilisme postdada

El *Fracassart* d'Hac Mor es presenta com un tractat antiacadèmic, presidit pel nihilisme històric, que perpetua la negativitat que comença a final del segle XIX amb la mort de Déu i acaba amb altres morts, com ara la de l'autor, la de les ideologies, l'assassinat de la pintura o la fi de la història. "Ara bé -diu Hac Mor-, cap d'aquestes morts, que sovint són vistes com a suïcidis, no ha deixat gairebé mai cap cadàver i, tanmateix, d'aquestes despulles fictícies en ressuscita de tant en tant el difunt, que aviat acaba anunciant el seu nou enterrament immediat." Aquesta és la crònica irònica del fracàs de l'art i de l'home, tanmateix, del Romanticisme ençà i fins avui. La ullada ultraràpida que l'autor ens serveix en aquesta evolució de l'art vist des del punt de vista del fracàs tant passa revista als moviments paraigua de l'evolució de l'art i el pensament que ha travessat els segles XIX, XX i XXI, com repesca alguns casos rars que la història i la crítica han passat per alt.

Adeptes invisibles

Els adeptes del *Fracassart* creixen dia a dia, però ningú no els veu perquè són invisibles. Segons Hac Mor, "s'hi atalaien els passos que els artistes han fet cap a la no-mort de l'art, mentre movien sense parar les escrescències que l'art anava produint". Ser *fracassartista* és una forma d'insurrecció que, segons l'autor, s'ha iniciat arran de l'actual crisi de tot, inclosa la institució art. L'antitractat es fa ressò de la sensació de fracàs col·lectiu del sector de l'art, per la mediocritat en l'actuació dels museus i gestió pública que s'ha fet al nostre país en nom de la modernitat, engruixint les files dels *fracassartistes*. *

Barricades de cultura

Avelino Sala (Gijón, 1972) es confessa lector de novel·les de ciència-ficció, que considera metàfores del moment en què es van escriure. I les històries distòpiques són malauradament reflexos i intuïcions del present. Per això, amb un art que no amaga el seu compromís polític, Avelino Sala ha titulat el seu debut expositiu a la galeria ADN de Barcelona *Walk tot the end of the world*, títol d'una novel·la de ciència-ficció de l'escriptora feminista Suzy McKee Charnas. En un altre clàssic del gènere, 1984, George Orwell escrivia que "totes les qüestions són polítiques i la política mateixa és una massa de mentides, evasives, bestieses, odi i esquizofrènia". Tot plegat queda ben

un còctel molotov preciós, construït amb marbre de Carrara, amb tantes al·lusions a l'art clàssic, en una exposició d'art activista?

L'obra que crida l'atenció només d'entrar a la galeria ADN és ja tota una declaració d'intencions. És una fantàstica barricada, construïda amb volums de l'enciclopèdia Espasa Calpe, folrats d'una mena de resina negra que recorda els pneumàtics. Els gruixuts volums de l'Espasa són un símbol de la nostàlgia pel progressiu arraconament del saber enciclopèdic a la nostra societat, admet Sala. "Els llibres, la cultura, són dels pocs espais de llibertat que ens queden. El que volen és que cada cop siguem més incultes, per tant la cultura no inte-

clar en l'exposició d'Avelino Sala, que posa el dit a la llaga sobre temes com la falta de democràcia i de participació ciutadana en la nostra societat, la perversió (i contradiccions) del sistema capitalista i el paper que la cultura ha de tenir en la resistència contra el sistema. "La idea central de tot el projecte és entendre el moment actual", diu l'artista.

Això sí, no espereu trobar-vos en aquesta mostra amb projectes farcits de documents i textos per llegir, que provoquen més badalls que altra cosa. L'art d'Avelino Sala és directe, com ho és ell en el tracte, i busca, a part del seu pòsit reivindicatiu, "l'equilibri entre contingut i estètica, l'art contemporani també ha de ser comunicació". Si no, què hi fa

ressa. La cultura és resistència", afegeix. L'obra està emparentada amb *El arconte*, una columna de llibres acompanyada per la locució llatina *Sapere aude* (*Atreveix-te a saber*), que s'ha pogut veure recentment a l'exposició *Prophecia* de la Fundació Miró, que precisament tractava sobre el tema de la distopia a Europa.

De la mateixa manera, Avelino Sala ha aprofitat tot un pany de paret de la galeria ADN per reivindicar el concepte mateix de democràcia. La paraula s'ha retallat en un material que absorbeix. Declarant-se hereu de la tradició esquerres de la seva terra asturiana, Sala té clar que és "un treballador de l'art". La mostra està oberta fins al dia 26. *

Venècia

Avelino Sala, que ha portat dues instal·lacions més a ADN Platform de Sant Cugat del Vallès, també està inclòs en l'exposició 'Beyond the tropics' de la Biennal de Venècia.

Avelino Sala, davant la instal·lació 'Block House', una barricada feta amb llibres
ANDREU PUIG

Art